

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

עין משפט
גד מצוה

[ף לב]

בפרק המניח * היה בעל חזית ראשון ובעל קורה אחרון נשברה חזית
בקורה חייב ואם עמד בעל חזית פטור ובעלהי השוכר את האומנין
(ב"מ דף קכ וס) המעביר חזית ממקום למקום ושיברה רבי יהודה
אומר שומר חנם ישבע וכו' מדפסקין שומר חנם ולא מחייב מטעם
אדם המזיק ש"מ דבאונס שואב כעין

פז א מיי מ"ג מ"ג
חולת בלטה י :
זו ב מיי עס בלטה פ :
יז ג ד מיי עס בלי :
יט ה מיי עס בלי פ :

נוקין טעם בו אונס כרלון . היכא דעבד זידים ואפי' יקן כדיליף
בבב (דף נה) פלג תחא פלג לחייב על האונס כמודד וכו' : רב
אמא פטור . דגרמא בעלמא הוא דשמחא קמליה : טוס יומא ספכס
ופו . סיפיה דקרא דלעילי ר' זבדא דרבינן מלמס וכו' חז"ל
הא' מיטמא לתשטי נוקין : **בפס** תורה אור

ע"ז / ע"ז
דג"ה א"ת א"ת
דג"ה א"ת א"ת
ע"ז א"ת א"ת
הגרות הביח
(ה) תוס' ד"ס כמקין
וכו' דאבות קאי וכו'
פ"ד : (ג) בא"ד לא
מייחייב אפי' שהיחיה
לכסום : (א) בא"ד אס
היה שום מיוב או
בכסום או כפול :

ע"ז
הפ"ד (ב"מ ד' תוס' א)
דג"ה א"ת א"ת
(א) א"ת א"ת
ע"ז א"ת א"ת
"תוס' מ"ג ..."
נסינות א"ת א"ת
א"ת א"ת א"ת

נוקין שעשה בהן שוגג כמודד ואונס כרלון
אינו דין שחייב בהן את המצמצם, רב
אמא בר רב פוסק אמר רב משרשא מ"מ
דאברה דאבא דפוסק אמר קרא גמיות
יובת המכה, ורעה היא ברעא הוא דרדיב
לן מצמצם, בנוקין לא חייב לן מצמצם.
אמר רבא כפרו ומת ברעב פטור ואמר
רבא כפרו : ברמה ומת, בצנינה ומת = חייב,
סוף המה לבא, סוף צנינה לבא = פטור
ואמר רבא כפרו : לפני ארי = פטור, לפני
יתושין חייב, רב אשי אמר אפילו לפני
יתושין נמי פטור דני אולי דני אורי : איתמר
כפה עריו גניית ופרי עליו מעזיבה רבא
ורבי זורא דאמר חייב וחד אמר פטור
תחתיה דרבא הוא דאמר פטור דאמר רבא
כפרו ומת ברעב פטור אדרבה תחתיה דרבי
זורא הוא דאמר פטור דא' זורא הא' מאן
דעיליה לחבריה בביתא דשישא ואדריק ליה
שרגא ומת חייב טעמא דאדריק ליה שרגא
הא לא אדריק ליה שרגא לא, אמרי
הרם בלא שרגא לא מתחיל הבלא
בשעתיה

וכפשו אכל סוף לבא כאל וזה לא
יסול לעמוד וסופו למוח פטור שלא
היה האונס מומן להצילה ונרמא הוא
ואין דית מסור לבית דין אלא לשמים :
כפשו לפני ארי פטור . דא נמי לא
היה כפוש לא היה יסול להציל
עלמא מן הארי . בטולה גרסינן
אמר רבא : פני אולי ופני אפוי .
ולא מת על ידי יתושים הראשונים
שזיו מוכים הם, שכימה כמות עכו
עליו : **כפשו עליו גניב** . ומת
בהבלא : או שפרע עליו פטור .
וזה היה יקן ונכנסה עס היניה
פטור שהארנב בל לאחר זמן : **בניפא**
דשישא . סקוסו בזימא ואין הכל
האור והגר יסול ללחא ממוט : טעמא
דלדריק ליה שרגא . זקמן את האור :
סא לא אדריק ליה שרגא . ומת בהבל
פיו דומיא דכפה עליו גניית פטור :
בשעתיה

א. דא א"ת א"ת א"ת
ע"ז א"ת א"ת א"ת
דג"ה א"ת א"ת
דג"ה א"ת א"ת
ע"ז א"ת א"ת
כ"ס א"ת
דג"ה א"ת
דג"ה א"ת
דג"ה א"ת

לרבי יהודה אי כעין גניבה דפסקין ביה אדם המזיק כדאמר בהשאל (ב"מ דף נה) דגניבה קרובה לאונס ואזיבה קרובה לפשיעה
ולגנן שומר חכם מייחייב תרתייהו וכן מוכח בהגול קמא (ב"מ דף קכ וס) גבי טבח אומן שקלקל דפריך למאן דפטור בחנם מבריייתא
דקתני נתן בהמה לטבח ויבילה חייב מפני שהוא כטשא שטר אלמא ס"ד דהא מקשה אפילו בחנם חייב כמו שומר חכם שחייב על
האזיבה ומשני אימא מפני שהוא טשא שטר לפיכך בשכר חייב אכל בחנם פטור דהוי כעין גניבה :

בנוקין לא חייב לן מלמס . משמע דמחייבי טפי ברולא מבנוקין ואם כן מדפסקין לקמן ברולא תרים כ"ש בנוקין וכן משמע
בשליה כילד הרגל (ב"מ דף קכ וס) דפסקין זרק עלי מלמס הגג והיו תחתיו כרים וכסתות אפילו קידס וסולקן וא"ת הא
אמרין ברש הכוסם (סס דף נה וס) הפרך גרד בפני בהמת חבירו פטור מדיני אדם ומייב דדיני שמים ופריך היכי דמי אזי בטולא
בריא דדיני אדם נמי ליחייב ומאי קושיא הא דמיא לתרים דפטור ונראה לפרש דאטתל קאי (ה) ולהכי פריך דדיני אדם נמי ליחייב אבותל
ויש ספרים שכתב בהדיא אטתל וחדע דתקן התם האיחיה ליסמיס הליסמיס חייבין ומוקמינן בגמרא דהיישועה במקל ש"מ דבלולא הכסה
לא מחייבי אפי' (ו) שפרטא לכסום ומייה יש לרחח דמקמינן להחייב בנוקיה איירי אכל האזיבה דבהמה מייחייב וא"ת למאי דפרישית
דקאי אטתל יושני דפטור מדיני אדם קאי אבהמה וי"ל דלא שייך למימני פטור מדיני אדם אס היה שום חוב (ז) (ח) דבהמה (ולא)
[א] בטתל אכל כשמחך בטתל רעוע אפי' דאין דומה שייחייב דדיני שמים אטתל שהוא רעוע כ"כ שיטול ליפול ברזח מטייה ר'ז
אפי' ברזח שאינה מטייה מ"מ שייך למימני חייב דדיני שמים כיון שיש דבר שהוא חייב בו עגון הבהמה והשתא אחי שפיר דנקט
בפני בהמה חבירו ולא נקט הפרך גרד על חבירו דמשום בהמה נקט לה ומייה בטוף הבהמה דקאמר מה דתימא כיון דלמיסתר
קאי מאי עבד משמע דחייב דיני שמים קאי נמי אטתל ומני לפרש דה"ק כולמר למיסתר ולמיפל קאי ר'ז נמי הכי קאמר כיון דלמיסתר
קאי שהבעלים מוזין לכושרו שלא יפול על בני אדם סד"א דכל הקודם במטה זה ואין לו להיח מלסתר בשביל בהמת חבירו
ובדיני שמים נמי לא מחייב קמ"ל ר'ז נמי חייב דדיני שמים קאי נמי אטתל שהגהה הוא בה עד שזודמט לו פועלים לתקן :

כפתו ומת ברעב . אפי' היה רעב כבר בשעה שקפשו כיון דאס לא היה מתחזק עליו הרעב לא היה מת אלא ליה סוף רעב
לבא ולא דמי לכפשו בהמה שכבר נפלה עליו חמה שרואי למוח בה : **סוף חמה לבא** ט' . ולא רבי רחמנא מלמס
אלא במקום שהחיל בו ההזק כבר ומייה אס כפשו בפנים והביאו במקום שסוף חמה לבא (סס דף כג וס) ואין חילוק בין מקרב האס אל הדבר
משום חזיו ולגנן מייה נמי מחייבין בלאו משום חזיו כדמוכח בכילד הרגל (ב"מ דף כג וס) ואין חילוק בין מקרב האס אל הדבר
למקרב הדבר אל האס כדמוכח ברש הכוסם (סס דף נה וי) ופריך ר'ז דמטא ינאליה ברזח מטייה דדיני אדם נמי ליחייב והיא
דאסקל עליה בדיקא דמיא דבסמוך אפילו כפשו והביאו עס ואח"כ אסקל פטור דדמיא לזרק חן ותרים בידי דאפילו הוא קודם
וסולקו פטור וא"ת והיא דהשך ט את הגמס דפטור למ"ד מעלמו מקאי אמאי פטור לפי מה שפירש בפרק כילד הרגל (סס דף נה וס)
בשמתא דפי פרה עס ידו לזקן פי הגמס והשך ליחייב משום אס דודאי הגמס יקיא את הארס וי"ל דשאי האס שעדיין אין הארס
בטולס ומייה קשה היא דריק לרור למעלה דבסמוך דמשמע דא לא אולא ללדדין אלא לתחת פטור אמאי ליחייב מידי דהוא אלא
וסביט ומשאי שאינן בראש גגו ונפלו ברזח מטייה דחייב משום אס ר'ז כהני דאולי קא מוקי כדאיתא בפ"ק דבב"ק (ד' וי) ושמה
איט מתי כחן שהשול לתחת ממש ולא חזיל כלל ללדדין ומייה זה דהוי קשה דמשמע וללדדין נמי לא מחייב אלא משום כח דפריך
ר'ז כח הוא חזיל לעיל דוחק למר כח כחש הוא ולריך למר דהייט למ"ד אסו משום ממוט והא דתקן בפ"ב דחולין (דף נה) נפלה
סכן מרזו ושחט שחיתוה פטולה ודייק טעמא דנפלה הא הפילה הוא כשריה כמחן כרבי נתן ולא בפני טונה קשה נפלה נמי ליהוי
ר' הפילה למ"ד אסו משום חזיו אס לא נתקן בשחיתוה ולא משום דאסקל כיון דאפילו מייה גמרינן ממנון אלא נראה דלחיה היא
סוגיא כמ"ד אסו משום ממוט ומייה קשה דא לתחת לר' כח הוא מלי טעם מהא דתקן באלו חן הגולין (מכות דף זי) מושך
במעגילה ונפלה עליו והרגשו פטור משום דשלא כדרך ירידתו הוא והשתא חילוק ליה דלאו כח הוא וי"ל דשאי האס דמחך שמושך למעלה
טפל יותר לתרחוק עוד ט' לפרש דכלל הכי דסוף חמה וננה וארי לבא חזק לרור למעלה ונפל לתחת אפילו כפשו והביאו עס פטור
דמי לכח כח ואס נמי שלא חזיתיה אלא ברזח מטייה פטור ממייה אלא דלענין ממוט חייב טק שלם ולא דמי לת' נוק לרזוח אפי' דכח
כח הוא דהא אסו נמי חייב משום ממוט כדמוכח בפרק כילד הרגל (ב"מ דף קכ וס) דמחן דחיה ליה משום חזיו אית ליה נמי משום ממוט :
כפתו לפני ארי פטור . אין חילוק בין יושין לארי אלא משום דאס ארי עדיין לא התחיל לחטול בו שאם קפץ כבר עליו הארי לא היה
יסול להתעסק לכפשו אכל סתם יושין כבר התחילו יושין עליו ואפי' דמי אולי ונמי אסו קסבר לא שאל : **כפה** עליו גניית
ט' . לא דמי לכוף חמה לבא לכוף חמה וינהי כלא ולא התחיל ביה בשעתיה ולא דמי נמי לכפשו בהמה וינהי דהאס כבר
אסו עליה מקודם חמה וינהי שיש בהן כדי להמיה אכל הא לא ליכא אלא האך ומתחזק עליו דמי לכפשו ברעב שכבר יש רעב ממש
והמיד מתחזק ואס האמר מאי טעם פרע מעזיבה מהרים ובידקא דמיא בכח עני ויש למר דהכא חייב טפי כדמסיק דמתחיל ביה בשעתיה :

סס